

Privegheați și vă rugați

Der Herold 01.02.1932

„Vegheați și rugați-vă ca să nu intrați în ispită” – Matei 26:41

După cum am observat deja, cuvintele de mai sus ale Domnului nostru sunt selectate și propuse ca motto, deviză pentru cititorii noștri, în decursul anului 1932. Noi credem că tocmai în timpul acesta, care este un timp de descurajări și încercări deosebite, o cercetare cu rugăciune a acestor cuvinte va da multă putere și mângâiere celor credincioși. Acest îndemn al Domnului nostru este o rugămintă, un îndemn de cea mai mare însemnătate și cu siguranță unul care a fost vrednic de apreciere de către poporul lui Dumnezeu de-a lungul întregului veac. Și noi credem că a fost un timp de încercări și apăsări deosebite când avertizarea de a veghea, de a ne ruga și de a ne apăra de ispitele care vin pe neașteptate, s-a întors la poporul Domnului cu o forță deosebită.

Momentul în care Domnul a făcut această declarație reprezintă unul dintre acele timpuri de mari încercări și testări atât pentru El cât și pentru ucenicii Săi. Isus a fost aproape de a-și termina misiunea pământească. Adunarea în camera de sus, împărțirea Cinei simbolice și plecarea lui Iuda au fost trecute. Mergând spre Ghetsimani Isus încerca să explice ucenicilor, că ei se apropie de o mare încercare. El le-a îndreptat atenția asupra profeției: „Voi bate Păstorul și oile turmei vor fi risipite”. El le-a spus clar, că ei toți vor fi ofențați, descurajați, nesiguri, uimiți și vor găsi o pricină de poticnire în El, în noaptea aceea se vor întâmpla lucruri la care nu s-au așteptat. Dar apostolul Petru plin de încredere și devotat Domnului, a respins aceasta și a zis: „Chiar dacă toți ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi în Tine o pricină de poticnire”. „Chiar dacă ar trebui să mor cu Tine, nicidecum nu mă voi lepăda de Tine”. Domnul însă l-a atenționat, că el se află într-un mare pericol. Dar, în loc să se îndrepte și să vegheze prin rugăciune împotriva ispitei, el s-a încrezut prea mult în carnea sa. Într-adevăr ucenicii s-au exprimat la fel față de plângerea Domnului. Ei s-au declarat credincioși și pregătiți pentru moarte. Cât de puțin au știut despre încercările deosebite care au venit peste ei.

Isus și apostolii în Ghetsimani

Ne oprim puțin aici, pentru a atrage atenția urmașilor lui Isus de astăzi și de atunci. Este foarte potrivit ca noi să fim pe deplin hotărâți în a fi credincioși cauzei Domnului până la cea din urmă suflare, deoarece o astfel de hotărâre duce spre învingere. Greșeala pe care o fac mulți constă în aceea că ei nu-și pot închipui pe deplin cât de grea poate fi încercarea și nu-și pot închipui necesitatea ajutorului ceresc în fiecare nevoie. Apostolul scrie: „Când sunt slab atunci sunt tare” (2 Cor. 12:10). Prin aceasta desigur el a înțeles că deși este pe deplin credincios Domnului totuși față de ispită numai atunci este înarmat și tare când își recunoaște propria slăbiciune și insuficiență, numai dacă este treaz, se roagă și se încrede cu totul în ajutorul divin.

Sfânta Scriptură ne spune că atunci când Isus a ajuns în grădina Ghetsimani pe opt dintre apostoli i-a lăsat lângă intrare și luând pe Petru, Iacov și Ioan a mers spre interiorul grădinii. Toți trebuiau să fie treji și să vegheze la ceva ce avea să se întâmple, ceva ce Isus știa dinainte, dar ucenicilor li se părea nesigur. Ei nu au fost în stare să înțeleagă ceea ce se petrecea în sufletul Domnului deși compătăceau cu El. Era miezul nopții, iar ei erau obișnuiți să se culce devreme. Încordarea din acea seară și lecțiile grele pe care Domnul le-a împărțit i-a adormit. În loc să fie treji și să se roage ei au adormit, aceasta întâmplându-se și cu cei trei ucenici care erau mai aproape de Domnul. Isus însă a dorit să fie singur în comuniunea cu Părintele în această oră tragică și a mers puțin mai departe în grădină. De nenumărate ori în agonia care venea peste El căuta compătămirea umană dar îi găsea pe cei dragi Lui adormiți. Aceasta a fost bine exprimată de către profet, „nici un om dintre popoare nu era cu Mine” (Isaia 63:3). A zdrobit teascul durerii singur.

În anii de mai târziu apostolul Pavel a scris despre secretul învingerii Domnului nostru în această probă îngrozitoare spunând: „Care în zilele vieții Sale pământești aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel care putea să-L scape din moarte și fiind ascultat din pricina evlaviei Lui”. El a ascultat de Tatăl deoarece a respectat voința Tatălui Său. El a fost credincios cu inima și în marea Sa probă a fost treaz și s-a rugat, de aceea El a primit putere care L-a întărit și L-a pregătit pentru ultima probă.

Poporul lui Dumnezeu încercat și cutremurat

Apostolul afirmă în conducerea mai multor fii spre glorie că lui Dumnezeu i-a plăcut să-L facă pe Căpitanul mântuirii lor perfect prin suferință și încercări. De aceea este arătat clar această idee în Noul Testament că urmașii lui Cristos vor fi expuși la aceleași probe. Vor trebui să fie pregătiți să îndure ispite grele care vor avea de-a face cu determinarea stării inimii și cu măsura de loialitate față de Domnul și voința Lui sfântă.

Uitându-ne înapoi peste întregul veac observăm cum istoria ne arată că urmașii preținși ai Domnului au fost aspru încercați, au fost confrunțați cu ispite puternice. Da, mulți au strigat de descurajare sau au fost înclinați spre mai puțin zel și mai puțină credincioșie față de Domnul și față de lucrurile spirituale; alții au strigat datorită influențelor înșelătoare și rafinate ale adversarului și alții, care au obosit în facerea binelui dezvăluind faptul că consacrarea lor față de Domnul nu a fost suficientă, nu a fost din inimă și datorită lipsei de credință ei nu au fost suficient de zeloși în a priveghea și a se ruga ca nu cumva să cadă în ispită. Dar cu toate acestea au fost unii care au tras foloase din îndemnul Domnului pentru că au rămas cu inimile credincioase în a face voia lui Dumnezeu. Zilele de sfârșit ale acestui veac sunt arătate de Domnul nostru prin apostoli și profeți ca zile de mare strâmtorare, zile de încercări și de ispite deosebite, îndeosebi pentru poporul lui Dumnezeu. Din acest motiv ar părea că îndemnul Domnului de a veghea și a ne ruga ca nu cumva să intrăm în ispită ar avea pentru toți o mai mare valoare și ar crește, după cum ne dăm seama că semnele cresc, că „sfârșitul tuturor lucrurilor”, aparținând ordinii prezente, se apropie foarte repede.

Ca să încerce pe cei care locuiesc pe pământ

Domnul a spus bisericii din Filadelfia: „Fiind-că ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării care va veni peste toată lumea ca să încerce pe cei care locuiesc pe pământ” (Apocalipsa 3:10). Totuși sugerând clar că această zi a Domnului ca atare venea în timpul bisericii din Laodicea, biserica ultimei perioade, a adus cu sine ispite și încercări care au fost prevăzute în mesajul Domnului. Astăzi, vedem că strângerea și adunarea diferitelor forțe sociale, religioase, politice și eclesiastice își fac partea lor la încheierea dramei acestui veac, încercările grele și severe sunt iminente pentru întreaga umanitate. Speranțele umanității care permit să fie de acord, să stabilească ordinea prezentă a lucrurilor și să păstreze pacea în mijlocul lor sunt pe cale de a fi spulberate. Ar fi greu de estimat intensitatea și gravitatea descurajării și disperării care va pune stăpânire pe inimile oamenilor încât aceștia vor realiza în cele din urmă importanța deplină a Zilei lui Iehova.

Dar încercările și ispitele care sunt cele mai îngrijorătoare sunt acelea care au de-a face cu poporul lui Dumnezeu, care sunt în relație cu ucenicii lui Cristos ca și Noi Creaturi în El. Promisiunea divină este că harul și puterea vor fi date aceluia care sunt angajați pe deplin Domnului pentru a fi numărați printre „cei aleși”. Pentru că, spune Domnul nostru, ei trebuie considerați vrednici să nu ia parte la acele lucruri care vor veni peste pământ; ei vor scăpa de ele în sensul că vor fi ținuti și protejați așa încât nici un rău sau nici o stricăciune nu va veni peste ei ca și Noi Creaturi. Și cu toate că pentru un timp vor avea o credință puternică și o încredere deplină în Dumnezeu, își vor da seama că sunt ținuti de puterea lui Dumnezeu aproape de salvare pregătiți pentru a fi descoperiți în final”. Dar învingerea lor va fi îndreptată înspre menținerea atitudinii și dispoziției de veghere și rugăciune pentru a nu intra în ispită, pentru a nu striga ispitei.

Importanța inimii vigilente spre rugăciune

Un alt scriitor care vorbește despre îndemnul și cerințele Domnului spune: „Cuvântul care este tradus prin priveghere înseamnă literal a se abține de la somn; apoi a fi treaz; a te apăra de pericol. Aici se pare că spune a compătimi cu El, a ne uni cu El în căutarea ajutorului divin și spre a ne pregăti pentru pericolul ce se apropie”. Tendința de a adormi în cele spirituale vine iar și iar, produce uluirea influențelor amănunțite prezente de a ceda mediului care ne înconjoară. Ei sunt ca și cum ar avea simțurile spirituale amorțite și aceasta cauzează individului o atitudine spirituală somnolentă și toropeală, condiție sau stare în care el ar fi supus de puterea ispitei Adversarului. Tocmai pentru aceasta a spus Domnul, în decrierea stărilor urmașilor Lui că la sfârșitul acestui veac iubirea multora se va răci din cauză că fărădelegea se va înmulți.

Fără îndoială că starea trează de rugăciune are multe de-a face cu pregătirea ființei noastre pentru a putea întâmpina ispitele. O astfel de inimă desigur va trăi foarte aproape de Domnul. Conștientă de prezența Sa sfântă și de cunoștința Domnului ea se va întări și va fi pregătită în întâmpinarea fiecărei puteri a ispitei în mod

înțelept și curajos și tot la fel se va purta față de toate afacerile și întrebările care vor să ne încerce sinceritatea ființei și credincioșiei noastre față de voința lui Dumnezeu.

El nicicând nu ne va lăsa

Din nou, cuvântul lui Dumnezeu pretinde în mod accentuat ca și copil al lui Dumnezeu să „vegheze la aceasta cu toată stăruința și cu rugăciune” (Efeseni 6:18). Un motiv pentru care Domnul nu ne răspunde imediat la rugăciunile noastre este acela că El vrea să vadă dacă noi așteptăm veghind răspunsul Său și prin aceasta să ne provoace aprecierea și recunoștința și dacă noi recunoaștem că El ne-a ascultat rugăciunea. De aceea noi trebuie să ne rugăm cu stăruință și să fim treji la îngrijirea, conducerea și cârmuirea Sa. Domnul ar putea vedea de bine fie să ne amâne răspunsul cererii fie să ne încerce credința sau să ne mărească neseriozitatea și să ne ducă într-o stare mai bună pentru a putea primi binecuvântările. Ne trebuie timp pentru a ne păstra pe noi înșine. Ne trebuie timp pentru a ne goli de spiritul lumii și a ne umple cu Spiritul lui Cristos.

Cu toții recunoaștem câteodată chiar și a celor mai iubiți ai noștri, de se împărtăși în mod deplin cu lipsurile și necazurile noastre. Ei nu pot compătimi pe deplin cu luptele și încercările noastre. Această cunoștință ar trebui să ne trimită la fel cum l-a trimis pe Domnul nostru drag mai des la tronul de har și de milă unde noi suntem siguri că întotdeauna vom afla o ureche deschisă care ne va înțelege pe deplin și care ne ia în considerare slăbiciunile, care cunoaște hotarul puterilor noastre de a face și de a fi în carnea noastră nedesăvârșită și care ne poate da o deplină simpatie cum nimeni altul nu poate da. Dumnezeu nu ne va lăsa niciodată. El aude și ia în considerare și cea mai mică strigare a copiilor Săi și chiar dacă din pricina unor scopuri înțelepte pentru un timp nu ne răspunde în mod deschis la cererea noastră.

Iacov ca exemplu

Rugăciunea lui Iacov în timpul în care aștepta o întâlnire cu Esau care se întorcea din Padan-Aram poate fi considerată una dintre cele mai deosebite exemple de seriozitate, perseverența rugăciunii găsită în Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este plină de încredere în Dumnezeu, amintește de făgăduința Lui făcută bunicului său Avraam și fiului său Isaac și reînnoirea acestei făgăduințe în el. El menționează Domnului și făgăduința de a-l aduce din nou acasă. Umilința lui este arătată în cuvintele: „Eu sunt prea mic pentru toate îndurărilor și pentru toată credincioșia pe care ai arătat-o față de robul tău; căci am trecut Iordanul acesta (când am fugit de acasă) numai cu toiagul meu și iată că acum fac două tabere” (Geneza 32:10). Iacov îi spune Domnului de frica lui față de Esau arătând totuși că această frică este îndepărtată de încrederea lui în Cel Atotputernic. În acest timp nesigur de răspuns la rugăciune un înger al Domnului s-a arătat lui Iacov și a fost atât de plin de credință în puterea lui Dumnezeu și în făgăduința lui că îl va proteja și că va face din el un popor mare încât s-a aruncat peste înger și a declarat: „nu te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta”. Aici îngerul s-a înfățișat ca om; dar Iacov l-a recunoscut ca fiind reprezentantul Domnului trimis pentru a-l întâlni.

Noi n-am putea presupune că îngerul n-a fost destul de puternic pentru a se elibera din strânsoarea lui Iacov ci mai degrabă că Dumnezeu a fost bucuros să-l binecuvânte; încât aceste împrejurări au fost pregătite cu scopul de a scoate în evidență îndelungata dorință a lui Iacov pentru această binecuvântare a Domnului pentru a demonstra adâncimea și intensitatea dorinței lui. Când aceasta a fost demonstrată, când Iacov și-a manifestat aprecierea adâncă a binecuvântării pe care singur Dumnezeu a putut s-o dea și această perioadă lungă în care a fost în armonie cu El, după toate acestea, a venit binecuvântarea, izbânda lui Iacov. Dumnezeu a fost bucuros să poată răsplăti o asemenea credință, energie și zel. Iacov era doar un om natural, dar rugăciunea lui avea în ea o lecție ce poate avea un mare câștig pentru noua creatură în Cristos; aceasta nu înseamnă să ne luptăm cu Dumnezeu așa cum a făcut Iacov, pentru că noi suntem fii ai lui Dumnezeu și avem o relație mult mai strânsă cu El decât ca servitori și nu trebuie să ne luptăm cu Dumnezeu pentru ai câștiga favoarea. Episcopul care acum a murit Philip Brooks a exprimat adevăratul gând foarte frumos și puternic când a spus: „Rugăciunea nu învinge șovăiala lui Dumnezeu, aceasta se așează peste bunăvoința lui Dumnezeu”.

Experiențele ghetsimane ale bisericii

Noi recunoaștem că ceasul încercării este astăzi peste întreaga lume și că cuvintele apostolului cu privire la judecata care trebuie să înceapă de la casa lui Dumnezeu sunt mai potrivite aici. Casa lui Dumnezeu este reprezentată de aceia care au lumina și sunt puși astăzi pe probă de viață, aceștia trebuie să fie părtași la

împărăția lui Dumnezeu. Însemnătatea este că timpul de acum este un timp de chibzuință și de cumițenie pentru copiii lui Dumnezeu care așteaptă îndeplinirea speranței lor și marea mântuire. Fratele Russell a scris despre timpul acesta: „Fără îndoială că în zilele de sfârșit ale veacului evanghelic vor veni asupra bisericii lui Cristos experiențe ghetsimane. Aceia care vor ieși învingători din aceste probe vor fi aceia a căror credință și încredere în Domnul va fi puternică, care priveghează și se roagă ca să nu cadă în ispită și prin aceasta sunt apărați sau feriți de ea. După cum Domnul a prevenit pe Petru și pe ceilalți apostoli față de ispita ce se apropia tot așa suntem și noi preveniți față de marea și hotărâtoarea încercare ce se apropie acum. Să învățăm din experiența apostolului lecția ce ni se cuvine”.

Învingerea Domnului prin priveghere și rugăciune

Frater Russell a scris despre ceasurile din urmă ale Domnului nostru cu încercările și suferințele Sale.

Valoarea privegherii și rugăciunii în ceasul încercării o vedem în viața Domnului nostru și apostolilor Săi. Domnul nostru a urmat instrucțiunile date ucenicilor Săi, a privegheat, s-a rugat, a primit binecuvântarea și a ieșit învingător. Ucenicii nu au făcut aceasta, ei nu au cunoscut lipsa mare a timpului și de aceea vedem că ei au fost împrăștiați și încurcați. Cel mai tare dintre ei a fost atât de copleșit de împrejurări încât el prin jurământ l-a negat pe Domnul său.

Oriunde am afla pe poporul Domnului care intenționează să ducă o viață de consacrare și de sfințenie dar care neglijează porunca Domnului „privegheați și vă rugați”, știm că aceștia nu sunt fecioare înțelepte și oricât ar fi de curate și pure ele sunt tot neînțelepte. Ele nu pot aștepta să câștige învingerea lor, a păcatului și a lui Satan fără ajutorul de sus. Dacă Domnului i-a lipsit puterea cu atât mai mult lor! Și dacă o primeau ca răspuns la implorările lor cu strigăte și lacrimi aceasta este pentru noi o imitare a modului prin care Dumnezeu este bucuros să acorde o asigurare deplină a credinței care poate să ne întărească ca și soldați buni să îndurăm orice în numele și serviciul Lui. Aceia care caută pe Domnul în mod serios și în rugăciune cu siguranță că vor primi și binecuvântarea întocmai ca și Domnul nostru. Și cu toate acestea nu va veni la ei același mesager ceresc pentru a-i mângâia și încuraja, ci cu siguranță va fi trimis un alt mesager ceresc. Ar putea fi un ucenic care să poată să intre în discuție cu noi și să ne compătimizească în încercări și probe așa cum nici unul dintre apostoli nu a putut compătimi sau să-i fie de ajutor Domnului. Sau poate că acest mesager să fie chiar unul dintre apostoli prin numeroasele cuvinte inspirate de har pe care ni le-a dat Dumnezeu prin apostoli în cuvântul Lui. Dar oricum ar veni puterea trebuie să existe asigurarea că nu prin oameni, nici prin îngeri ci prin Dumnezeu suntem plăcuți și acceptați de El și că putem pretinde și aștepta lucruri mai mari și mai prețioase pe care El le păstrează pentru acei care Îl iubesc.

Altfel spus, astăzi suntem în ceasul încercării care vine peste întreaga lume pentru a-i încerca. Prezentul este reprezentat în scriptură de „ceasul ispitei” sau al încercării de la sfârșitul acestui veac. Cu alte cuvinte este ceasul Ghetsimani pentru toți cei ce sunt poporul adevărat al Domnului pe deplin consacrați Lui. De aceea este ora în care noi asemenea Domnului nostru ar trebui să căutăm fața Tatălui pentru a primi asigurarea deplină că suntem ai Lui și că El este al nostru; și că ne putem sprijini cu încredere în puterea Lui pentru a ne lupta prin acest timp. Este timpul în care trebuie să ne convingem după cum adesea cântăm, „O, nu lăsa....

Să te ascundă de ochii servilor Tăi”.